

izostanak popodneve idile

oto horvat

VIKEND

Ozračić me nado. Gledao sam filmove danim. (Dva dana.) Svakakve. Što se žanrova tiče. Iz mraka su se pojavljivale slike i u mrak se vraćale. I naša lica isto.

PARADAJZ

Još uvek mi stoji tvoj poklon u prozoru: ona dva — treći si pojela čim si sela — paradajza. Već tačno 36 dana. Ako dobro računam. A tu ne grešim.

Obično te se setim kada ugledam ta dva paradajza — kao tvoje dojke, desni je veći od levog. Lagano dobijaju prezrelu crvenocrnu boju, sve su manji, gube ukus.

KRATKA

Objektivno gledano tebi je bilo lakše. Ti si želeo — i učinio — što ona nije. Plakala je. Zatim ti je telefonirala i jecala. Čutao si. Da li da se vratiš? Odluči se. Vreme ti je da ustaneš iz žbunja kupina. Ali ne i da se obmotiš bodljikavom zicom.

IZOSTANAK PREPODNEVNE IDILE

•Za desetak minuta sam kod tebe. Uzela sam tatina kola. Dobro. I onda brzo pravljenje reda na stolu, po sobi. Pranje zuba, poluprobudenog puža.

Deset minuta. Petnaest. Pola sata. Sat.

Tek ponovo ti, telefonom opet, naravno. •Slupala sam se. Ali nisam kriva. ... Oca samo što mi kap nije udarila. ... Znaš već: Njegov auto!•

Užasno mi je žao, J.

Susret ostaje — za kasnije —: tvoje neuspešno razveseljavanje, kafa, u mojoj ruci tvoja dojka, gledanje televizije.

Dopusti mi da ti prvo kažem nešto o onome što je prethodilo koraku/koracima. Dakle u osnovnoj školi, početkom sedmog razreda, sam počeo da pišem pesme. A počeo sam da ih pišem jednostavno zbog toga što mi je bilo lakše i brže da sastavim pesmu nego rad na bilo koju temu. A nisam mislio da ću se ovim baviti. Naime, želeo sam da budem slikar. Veoma ozbiljno sam se spremao za taj poziv. Precrtavao sam Ticijana i Rembranta. Ta strast i zaludnost za likovnom umetnošću me je držala do, recimo, trećeg razreda srednje škole, kada dolazi do nekakvog loma i ja se više okrećem književnosti. Na moje •bavljenje• poezijom presudno su uticali Miroslav Mandić i Slobodan Tišma. Naravno da bih mogao reći još neka imena ali mislim da je nepotrebno, jer bi nam oduzelo mnogo prostora. A i sve što čovek pročita u manjoj ili većoj meri utiče na njegov jezik i tako dalje. Nego napravimo krug tako što ću ti reći tri pesnika čije knjige u poslednjih mesec dana ponovo često uzimam u ruke: Tadić, Vasović, Kopicl.

Nemam nikakvu predstavu o svom čitaocu. Moram ti priznati da uopšte ne razmišljam o tome i da me to ne zanima. Pokušavam da tekst za samog mene bude prohodan i jednostavan, ne samo posle onog trenutka kada ga prvi put pročitam otkucanog nego i kasnije. U trenucima dok pišem (u ovom slučaju pesmu) — a i inače — apsolutno si sam, i ništa ne postoji. Zbog toga u potpunosti razumem Ajgija koji je rekao: Pisao bih i kada, nikoga ne bi bilo na svetu. Pišem samo zbog toga što to moram da radim. To je duboko u meni.

Teško mi je da govorim o nekakvoj svojoj poetici. Držim se pre svega one Kišove •Piši i ne prenemaj se•, što za mene znači piši iskreno i nemilosrdno. Što se samog čina •nastanka• pesme tiče apsolutno sam nemoćan. Lavina reči te uvek zatekne, nikada tu nije ona situacija da sedneš i kažeš sebi •sada ću da napišem pesmu•. Malo sutra. Ja bar tako ne mogu. I onda ili si u situaciji da sve to zabeležiš ili ti prolaze sati u prisećanju, u satiranju da se setiš, naravno, onoga čega se nećeš setiti, što je izgubljeno. Drage su mi samo one pesme koje su mi još u rukopisu, one su mi važne, dok one koje su se pojavile u knjigama mi nisu više, nekako, važne. Ne znam. Zaboravljam ih kao da ih nisam ja napisao. Osećam ih izgubljenim.

Što se angažovane literature, odnosno poezije tiče, dozvoli mi da parafraziram jednog pesnika. Dakle kada su ga upitali šta je za njega angažovana poezija on je odgovorio: •dizač tegova koji peva•. •Ko je tražio od tog nesrećnog dizača tegova, koga i najmanje stjenjanje užasno puno košta da još i peva•.

KO?

Reagujem. A predmeti? Ne. Ako ih ostavim: ostavljeni su. Kada ih uzmem u ruku, naručje, okružim ih pažnjom: više nisu. Budim se i padam u bunilo. Ko će doći koga to ne dozivah.

OPET

I onda, posle zdravokakosi, jel pišeš? Moj potvrđan odgovor i mene bi zadovoljio. Inače? Šta ja znam. Gledam tenis na televiziji i jedem. A u prozoru, pratim dva paradajza kako nestaju u magli plesni.

UZ POMOĆ BOŠA

Bez oca si. Odnedavno. Jasno ti je i NIJE.

Maločas dok si (u Rovinju) kupovao razglednice jednu si odabrao baš za njega. Ali misao da njegova ruka više neće otvoriti poštansko sanduče, niti bilo šta drugo, razapela te je. Nisi uzeo ni jednu.

Još ne možeš da govoriš o bolu. A ima li uopšte smisla i kada budeš mogao. Da li će to nešto promeniti. Sumnjam. Ti si Izgubljen Sin.

MESEC DANA NA MORU

Imaću bar o čemu da pričam sledećih nedelja? Samo jedan dan kiše. Tačnije: jedna noć.

Nova poznanstva i dosada. Prevodenje Esterházyja.

Summa summarum? Pa, naravno. Užasno pocrneh.

Šta me je dočekalo kod kuće? Samo trenutak, momenat. Prazno poštansko sanduče, spuštene roletne, hladan bojler.

ČEBE

U polusnu: osećaj kao nakon noćne polucije (nešto vlažno oko stomaka): Sutra.

I onda da ne bih mislio na To: prepustim se padu u totalan mrak. Svinjski.

Jer šta. Ti si otputovala, a ne znam (kada se i budeš vratila) da li ćemo se ponovo moći pokrivati jednim čebetom.

•Dani su uhvaćeni na lepljivu traku za muve. •Zuje, batrgaju se: još više propadaju u lepak, sve ih je manje, živih.

